

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

30. října 2025 *

„Řízení o předběžné otázce – Volný pohyb kapitálu – Článek 63 odst. 1 SFEU – Dědictví – Povinné využití služeb notáře za účelem vyhotovení přiznání k dědické dani v jiném členském státě, než je stát, ve kterém bylo zahájeno dědické řízení – Právní úprava tohoto členského státu, která stanoví, že odměna tohoto notáře je vypočtena z veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti – Souběžný výkon daňové pravomoci členskými státy – Neexistence omezení volného pohybu kapitálu“

Ve věci C-321/24,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím tribunal judiciaire de Paris (Soud prvního stupně v Paříži, Francie) ze dne 4. dubna 2024, došlým Soudnímu dvoru dne 30. dubna 2024, v řízení

BC

proti

SCP Attal et Associés,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení: F. Biltgen, předseda senátu, T. von Danwitz, místopředseda Soudního dvora vykonávající funkci soudce prvního senátu, I. Ziemele, jakož i A. Kumin (zpravodaj) a S. Gervasoni, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za SCP Attal et Associés: T. Ronzeau, avocat,
- za francouzskou vládu: B. Fodda, M. Guiresse a T. Lechevallier, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi: A. Ferrand, M. Mataija a G. von Rintelen, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: francouzština.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 22. května 2025,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 63 odst. 1 a čl. 65 odst. 1 písm. a) a b) SFEU.
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi BC a notářskou kanceláří SCP Attal et Associés ve věci osvědčení o ověření nákladů poslední jmenované.

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 3 Článek 10 smlouvy mezi Francií a Belgií o zamezení dvojímu zdanění a úpravě některých dalších otázek v oblasti dědické daně a registračních poplatků podepsané v Bruselu dne 20. ledna 1959 (dále jen „francouzsko-belgická smlouva“) stanoví:

„Bez ohledu na ustanovení předchozích článků:

- a) Každý stát si ponechává právo vypočítat daň z majetku, který je vyhrazen pro zdanění, podle průměrné sazby, která by se uplatnila, pokud by byl vzat v úvahu veškerý majetek, který mu jeho vnitrostátní právní předpisy umožňují zdanit;
- b) Stát, v němž měl zůstavitel v době úmrtí bydliště, může v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy zdanit rovněž majetek, který se nachází na území jiného státu a je uveden v článcích 4 až 7. V tomto případě započítá na svou daň v rozsahu, v němž zatěžuje uvedený majetek, částku daně vybrané v jiném státě z téhož majetku.“

Francouzské právo

- 4 Článek 750b code général des impôts (obecný daňový zákoník), ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení (dále jen „obecný daňový zákoník“), stanoví:

„Dani z bezúplatného převodu podléhají:

- 1° Movitý a nemovitý majetek nacházející se ve Francii nebo mimo Francii, a zejména prostředky z veřejných fondů, podíly, majetek nebo práva tvořící svěřenský fond definovaný v článku 792–0a a výnosy, které jsou v něm kapitalizovány, pohledávky a obecně všechny francouzské nebo zahraniční cenné papíry jakéhokoli druhu, pokud je dárce nebo zesnulý daňovým rezidentem ve Francii ve smyslu článku 4 B;

2° Movitý a nemovitý majetek, bez ohledu na to, zda je vlastněn přímo nebo nepřímo, nacházející se ve Francii, a zejména prostředky z francouzských veřejných fondů, podíly, majetek nebo práva tvořící svěřenský fond definovaný v článku 792–0a a výnosy, které jsou v něm kapitalizovány, francouzské pohledávky a cenné papíry, pokud dárce nebo zesnulý není daňovým rezidentem ve Francii ve smyslu výše uvedeného článku.

[...]

3° Movitý a nemovitý majetek nacházející se ve Francii nebo mimo Francii, a prostředky z veřejných fondů, podíly, majetek nebo práva tvořící svěřenský fond definovaný v článku 792–0a a výnosy, které jsou v něm kapitalizovány, pohledávky a obecně všechny francouzské nebo zahraniční cenné papíry jakéhokoli druhu přijaté dědicem, obdarovaným, odkazovníkem nebo obmyšleným svěřenského fondu definovaného v témže článku 792–0a, který je daňovým rezidentem ve Francii ve smyslu článku 4 B. [...]"

5 Článek 800 obecného daňového zákoníku zní následovně:

„I. – Dědicové, odkazovníci nebo obdarovaní, jejich opatrovníci nebo poručníci jsou povinni předložit podrobné přiznání k dani.

[...]“

6 Služby poskytované zejména notářem a podléhající regulované sazbě jsou uvedeny v tabulce 5 článku 4–7 přiloženého k článku R444–3 1° code de commerce (obchodní zákoník). Řádek 8 této tabulky uvádí „přiznání k dědické dani“.

7 Sazba pro vyhotovení tohoto přiznání je stanovena v článku A444–63 obchodního zákoníku, který stanoví, že odměna obdržená notářem se vypočítá poměrně k veškerým hrubým aktivům v pozůstalosti podle sazebníku založenému na čtyřech pásmech vyměřovacího základu.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

8 BC, francouzská státní příslušnice s bydlištěm ve Francii, je po smrti své sestry, která byla francouzskou státní příslušnicí s bydlištěm v Belgii, jedinou dědičkou movitého a nemovitého majetku nacházejícího se jak ve Francii, tak v Belgii.

9 Řízení o dědictví bylo zahájeno notářem usazeným v Belgii. V souladu s belgickým právem vyhotovil tento notář kromě potvrzení o dědictví i přiznání k dědické dani týkající se veškerého majetku nacházejícího se ve Francii a Belgii. Jako protiplnění za toto přiznání mu BC vyplatila odměnu vypočtenou z takto stanovených veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti.

10 Paní BC, která byla povinna využít služeb notáře usazeného ve Francii k podání přiznání k dědické dani podle článku 800 obecného daňového zákoníku pro účely výpočtu daně z dědictví, pověřila kancelář Attal et Associés, aby jednala jako notář. Jako protiplnění za vyhotovení tohoto přiznání, které musí zahrnovat majetek nacházející se jak ve Francii, tak v zahraničí, BC zaplatila Attal et Associés zálohu vypočtenou na základě odhadu hodnoty veškerých hrubých aktiv pozůstalosti.

- 11 Poté BC zaplatila dědickou daň ve Francii vypočtenou pouze z movitého a nemovitého majetku nacházejícího se ve Francii. Kromě toho zaplatila v Belgii dědickou daň vypočtenou z veškerého nemovitého a movitého majetku nacházejícího se ve Francii a Belgii, ale sníženou o daň zaplacenou ve Francii v souladu s čl. 10 písm. b) francouzsko-belgické smlouvy. Z tohoto důvodu se na BC neuplatnilo dvojí zdanění pozůstalosti.
- 12 Attal et Associés požádala greffier du tribunal judiciaire de Paris (vedoucí soudní kanceláře Soudu prvního stupně v Paříži, Francie) o osvědčení o ověření nákladů za účelem zdanění zejména odměny, která jí byla dlužná jako protiplnění za vyhotovení přiznání k dědické dani.
- 13 Paní BC toto osvědčení vydané uvedeným vedoucím soudní kanceláře napadla u tribunal judiciaire de Paris (Soud prvního stupně v Paříži), který je předkládajícím soudem. Domáhá se toho, aby předkládající soud vystavil nové osvědčení tak, aby byla odměna dlužná Attal et Associés za vyhotovení přiznání k dědické dani vypočtena pouze na základě hrubých aktiv nacházejících se ve Francii, a nikoli na základě veškerých přiznaných hrubých aktiv, a aby jí byl vrácen rozdíl na dani, jenž již byl zaplacen jako záloha.
- 14 Vzhledem k tomu, že dědictví nabyté BC vede k pohybu osobního kapitálu s vazbou na dva členské státy, a sice Francii a Belgii, a vzhledem k tomu, že BC byla podle francouzského práva povinna využít služeb notáře usazeného ve Francii k tomu, aby v posledně uvedeném členském státě mohla podat přiznání k dědické dani, předkládající soud si klade otázku, zda okolnost, že podle tohoto práva musí být odměna tohoto notáře vypočtena, stejně jako odměna belgického notáře, na základě veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti, je omezením pohybu kapitálu zakázaným čl. 63 odst. 1 SFEU, jelikož hodnota pozůstalosti obdržené BC by byla snížena.
- 15 V případě kladné odpovědi si předkládající soud rovněž klade otázku, zda jsou v takové situaci uplatnitelné některé z výjimek stanovených v čl. 65 odst. 1 písm. a) a b) SFEU.
- 16 Za těchto podmínek se tribunal judiciaire de Paris (Soud prvního stupně v Paříži) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
 - „1) Musí být čl. 63 odst. 1 SFEU vykládán v tom smyslu, že brání dvojí odměně notářů ze dvou členských států Evropské unie, kteří se zabývají stejným dědictvím, zahrnujícím majetek v obou členských státech, jejíž výpočet se shodně zakládá na hrubých aktivech v pozůstalosti, aniž zohlední odměnu vyplacenou druhému notáři, přičemž zapojení notáře je stanoveno zákonem?
 - 2) Musí být čl. 63 odst. 1 SFEU vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby byla odměna notáře, jehož zapojení do vyřízení pozůstalosti zahrnující majetek ve dvou členských státech Unie je stanoveno zákonem, vypočtena z veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti, a nikoli pouze z hrubých aktiv nacházejících se v jeho členském státě?
 - 3) Musí být čl. 63 odst. 1 a čl. 65 odst. 1 písm. a) SFEU vykládány v tom smyslu, že úprava spočívající ve dvojí odměně dvou notářů, kteří se zabývají stejným dědictvím, shodně vypočítávané z veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti nacházejících se ve dvou členských státech, může tvořit „příslušná ustanovení svých daňových předpisů“ představující výjimku ze zákazu omezení pohybu kapitálu stanoveného v prvním z těchto ustanovení, když zapojení notáře je stanoveno zákonem?

- 4) Musí být čl. 63 odst. 1 a čl. 65 odst. 1 písm. b) SFEU vykládány v tom smyslu, že úprava spočívající ve dvojí odměně dvou notářů, kteří se zabývají stejným dědictvím, shodně vypočítávané z veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti nacházejících se ve dvou členských státech, může tvořit nezbytné opatření k zabránění daňovým trestným činům nebo postup pro ohlašování pohybu kapitálu pro účely správní či statistické, představující výjimku ze zákazu omezení pohybu kapitálu stanovenou v prvním z těchto ustanovení, když zapojení notáře je stanoveno zákonem?“

Řízení před Soudním dvorem

- 17 Dne 24. října 2024 zaslal Soudní dvůr předkládajícímu soudu žádost o informace týkající se právního rámce sporu v původním řízení. Dne 20. prosince 2024 předkládající soud na tuto žádost odpověděl.

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 18 Francouzská vláda má za to, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřijatelná. Má totiž za to, že předkládající soud v rozporu s čl. 94 písm. b) jednacího řádu Soudního dvora v této žádosti neuvedl vnitrostátní ustanovení, která stanovují povinnost využít služeb notáře za účelem vyhotovení přiznání k dědické dani, přičemž žádné z ustanovení uvedených předkládajícím soudem v uvedené žádosti neukládá takové dědičky, jako je BC, aby k vyhotovení takového přiznání využila služeb notáře. Vzhledem k tomu, že předběžné otázky jsou založeny na této údajné povinnosti, která podle francouzské vlády nevyplývá z vnitrostátního práva v takové situaci, jako je situace v původním řízení, má tato vláda za to, že požadovaný výklad unijního práva není objektivně nezbytný pro vyřešení sporu v původním řízení, ale má obecnou nebo hypotetickou povahu.
- 19 V tomto ohledu je třeba připomenout, že je věcí pouze vnitrostátních soudů, jimž byl spor předložen a jež musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jejich rozsudku, tak relevanci otázek, které kladou Soudnímu dvoru. Z toho vyplývá, že k otázkám týkajícím se unijního práva se váže domněnka relevance. Odmítnutí rozhodnout o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem ze strany Soudního dvora je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudky ze dne 13. července 2000, *Idéal tourisme*, C-36/99, EU:C:2000:405, bod 20, a ze dne 6. března 2025, *Anikovi*, C-395/23, EU:C:2025:142, bod 31, jakož i citovaná judikatura).
- 20 Podle ustálené judikatury, která se odráží v čl. 94 písm. b) jednacího řádu, nezbytnost dospět k takovému výkladu unijního práva, jenž bude užitečný pro vnitrostátní soud, vyžaduje, aby tento soud vymezil právní rámec, do něhož jsou zasazeny jím položené otázky (rozsudky ze dne 26. ledna 1993, *Telemarsicabruzzo a další*, C-320/90 až C-322/90, EU:C:1993:26, bod 6, jakož i ze dne 6. března 2025, *Anikovi*, C-395/23, EU:C:2025:142, bod 32 a citovaná judikatura).
- 21 V projednávaném případě uvádí předkládající soud v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, že podle vnitrostátního práva a s ohledem na okolnosti dědictví, o které se jedná ve věci v původním řízení, je taková dědička, jako je BC, povinna využít služeb notáře usazeného ve Francii za účelem

podání přiznání k dědické dani v tomto členském státě. V odpovědi na žádost Soudního dvora o informace uvedenou v bodě 17 tohoto rozsudku upřesnil, že v takové situaci tato povinnost existuje, i když není stanovena žádným zvláštním francouzským právním předpisem.

- 22 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce splňuje požadavek, podle kterého musí být na základě čl. 94 písm. b) jednacího řádu vymezen právní rámec, do něhož jsou předběžné otázky zasazeny.
- 23 Dále vzhledem k tomu, že předkládající soud ve své odpovědi na žádost Soudního dvora o informace potvrdil správnost předpokladu, z něhož vycházejí předběžné otázky, a sice že osoba v situaci BC je povinna využít služeb notáře ve Francii za účelem vyhotovení přiznání k dědické dani, není zjevné, že by žádaný výklad unijního práva neměl žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení nebo že by se jednalo o hypotetický problém ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 19 tohoto rozsudku.
- 24 Kromě toho, i když se výklad vnitrostátního práva zastávaný francouzskou vládou v souvislosti s povinností využít služeb notáře liší od výkladu zastávaného předkládajícím soudem, je třeba připomenout, že Soudnímu dvoru nepřísluší, aby se v rámci řízení upraveného v článku 267 SFEU vyjadřoval k výkladu vnitrostátního práva a posuzoval, zda jeho výklad, který poskytuje předkládající soud, je správný, jelikož v rámci tohoto řízení, založeného na jasném rozdělení funkcí mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem, spadá posouzení skutkových okolností a vnitrostátního práva do výlučné pravomoci vnitrostátního soudu (rozsudek ze dne 11. ledna 2024, Nárokuj, C-755/22, EU:C:2024:10, bod 23 a citovaná judikatura).
- 25 Z toho plyne, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná.

K předběžným otázkám

K první a druhé otázce

- 26 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 63 odst. 1 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, podle které je odměna notáře za služby, kterých je dědic za určitých okolností povinen využít k vyhotovení přiznání k dědické dani podle vnitrostátního práva, vypočítávána z veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti zahrnujících majetek nacházející se v tomto členském státě a v jiném členském státě, a nikoli pouze z hrubých aktiv, která odpovídají jen majetku nacházejícímu se v prvním členském státě, aniž je zohledněna odměna zaplacená dědicem jako protiplnění za přiznání k dědické dani vyhotovené notářem v druhém členském státě a vypočtena rovněž z veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti.
- 27 V tomto ohledu je třeba připomenout ustálenou judikaturu, podle které platí, že přímé daně sice spadají do pravomoci členských států, ty však musí tuto pravomoc vykonávat v souladu s unijním právem, a zejména se základními svobodami zaručenými Smlouvou o FEU [rozsudek ze dne 12. října 2023, BA (Dědictví – Sociální bytová politika v Unii), C-670/21, EU:C:2023:763, bod 36 a citovaná judikatura].
- 28 Článek 63 odst. 1 SFEU obecně zakazuje omezení pohybu kapitálu mezi členskými státy, jakož i mezi členskými státy a třetími zeměmi.

- 29 Z judikatury vyplývá, že daňové zacházení s dědictvím, které spočívá v přechodu majetku zanechaného zůstavitelem na jednu nebo více osob, a sice v přechodu vlastnictví různých věcí, práv atd., které tvoří majetek, na dědice, spadá pod ustanovení Smlouvy o FEU týkající se pohybu kapitálu, zejména článek 63 SFEU, s výjimkou případů, kdy jeho podstatné prvky zůstávají v hranicích jediného členského státu [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. února 2006, van Hilten-van der Heijden, C-513/03, EU:C:2006:131, bod 41; ze dne 21. prosince 2021, Finanzamt V (Dědictví – Částečné snížení základu daně a odpočet povinných dílů), C-394/20, EU:C:2021:1044, bod 29, jakož i ze dne 12. října 2023, BA (Dědictví – Sociální bytová politika v Unii), C-670/21, EU:C:2023:763, bod 38].
- 30 V projednávaném případě předkládací rozhodnutí uvádí, že ve sporu v původním řízení se francouzská právní úprava týkající se odměn notářů v oblasti přiznání k dědické dani použije v situaci, v níž osoba, která měla v okamžiku své smrti bydliště v Belgii, zanechala osobě s bydlištěm ve Francii majetek nacházející se v těchto dvou členských státech, který v každém z nich podléhal dědické dani. Za těchto podmínek nelze takovou situaci považovat za čistě vnitrostátní situaci (obdobně viz rozsudek ze dne 17. ledna 2008, Jäger, C-256/06, EU:C:2008:20, bod 26).
- 31 Přeshraniční povaha této situace nemůže být zpochybněna skutečností, že odměna notáře pověřeného vyhotovit ve Francii přiznání k dědické dani stanovená vnitrostátním právem není sama o sobě součástí majetku, kterého se dědictví týká, a nevede k přeshraničnímu pohybu kapitálu, jelikož tento notář je odměňován nezávisle a odděleně od notáře usazeného v Belgii.
- 32 Z ustanovení článku 750b ve spojení s článkem 800 obecného daňového zákoníku totiž vyplývá, že přiznání k dědické dani vyhotovené notářem ve Francii v takové situaci, jako je situace, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, zahrnuje movitý a nemovitý majetek nacházející se jak ve Francii, tak v zahraničí, přičemž odměna notáře musí být v souladu s vnitrostátní právní úpravou vypočítávána z veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti. Kromě toho v případě dědictví, jež má přeshraniční důsledky, které zahrnuje majetek nacházející se ve Francii a Belgii, čl. 10 písm. a) francouzsko-belgické smlouvy stanoví, že každý z dotčených států si ponechává právo vypočítat daň z majetku, který je vyhrazen ke zdanění příslušným státem, podle průměrné sazby, která by se uplatnila, pokud by byl vzat v úvahu veškerý majetek, který mu jeho vnitrostátní právní předpisy umožňují zdanit.
- 33 Zapojení notáře ve Francii do vyhotovování přiznání k dědické dani je tedy nezbytnou etapou k tomu, aby francouzská daňová správa mohla vypočítat dědickou daň, takže způsob výpočtu odměny tohoto notáře, jakož i skutečnost, že taková dědička, jako je BC, hradí odměnu notářům v každém z členských států, v nichž se nachází majetek, který je předmětem dědictví, jsou neoddelitelně spjaté s tímto dědictvím a s přeshraniční povahou tohoto dědictví.
- 34 Pro úplnost je třeba uvést, že nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012 ze dne 4. července 2012 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání a výkonu veřejných listin v dědických věcech a o vytvoření evropského dědického osvědčení (Úř. věst. 2012, L 201, s. 107) není v tomto kontextu relevantní, jelikož se podle svého čl. 1 odst. 1 nepoužije na daňové věci.
- 35 Taková situace, jako je situace, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, tudíž spadá pod pohyb kapitálu ve smyslu čl. 63 odst. 1 SFEU.

- 36 Za těchto podmínek je třeba zkoumat, zda taková vnitrostátní úprava, jako je úprava, o kterou se jedná v původním řízení, omezuje pohyb kapitálu ve smyslu čl. 63 odst. 1 SFEU, a pokud ano, zda je takové omezení odůvodněné.
- 37 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pojem „omezení“ ve smyslu tohoto ustanovení zahrnuje státní opatření, která jsou diskriminační povahy, jelikož přímo či nepřímo zavádějí rozdílné zacházení s vnitrostátním a s přeshraničním pohybem kapitálu, jež neodpovídá objektivně odlišným situacím, a jsou tedy způsobilá odradit fyzické nebo právnické osoby z jiných členských států nebo třetích zemí od uskutečňování přeshraničního pohybu kapitálu (rozsudek ze dne 30. dubna 2025, Finanzamt für Großbetriebe, C-602/23, EU:C:2025:290, bod 45).
- 38 Soudní dvůr již totiž v oblasti dědické daně rozhodl, že právní úprava, která zavádí takové rozdílné zacházení a která vede k tomu, že dědění mezi nerezidenty nebo dědění majetek, který se nachází v jiném členském státě, podléhá vyšší daňové zátěži než dědění mezi rezidenty či dědění majetek, který se nachází výlučně v členském státě zdanění, a snižuje tak hodnotu dědictví, omezuje volný pohyb kapitálu v rozporu s čl. 63 odst. 1 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Feilen, C-123/15, EU:C:2016:496, bod 19 a citovaná judikatura).
- 39 Z judikatury vyplývá, že i vnitrostátní právní úprava, která se použije bez rozdílu na vnitrostátní a přeshraniční situace, může představovat omezení volného pohybu kapitálu, pokud ve skutečnosti znevýhodňuje přeshraniční situace (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. dubna 2025, Finanzamt für Großbetriebe, C-602/23, EU:C:2025:290, bod 47 a citovaná judikatura).
- 40 Je třeba rovněž připomenout, že při neexistenci harmonizace na úrovni Unie neomezují nevýhody, které mohou vyplývat ze souběžného výkonu daňové pravomoci různých členských států, volný pohyb za předpokladu, že takový výkon není diskriminační. Soudní dvůr tak mimo jiné upřesnil, že čl. 63 odst. 1 SFEU se nevztahuje na opatření, jejichž jediným účinkem je zvýšení nákladů na dotčené služby a která se vztahují stejným způsobem na poskytování služeb mezi členskými státy i na vnitrostátní poskytování služeb v určitém členském státě (obdobně viz rozsudky ze dne 8. září 2005, Mobistar a Belgacom Mobile, C-544/03 et C-545/03, EU:C:2005:518, bod 31, jakož i ze dne 22. září 2022, Admiral Gaming Network a další, C-475/20 až C-482/20, EU:C:2022:714, bod 43 a citovaná judikatura).
- 41 V projednávané věci francouzská právní úprava týkající se odměn notářů v oblasti vyhotovování přiznání k dědické dani nezavádí žádné rozdílné zacházení mezi čistě vnitrostátními a přeshraničními situacemi, jelikož tyto odměny jsou v každém případě vypočítávány na základě veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti bez ohledu na místo, kde se předmětný majetek nachází.
- 42 Kromě toho, jak je uvedeno v bodě 31 tohoto rozsudku, odměny notářů nejsou jako takové součástí pozůstalosti, ale jsou odměnou, která je v zásadě považována za odpovídající a spravedlivou za poskytnutí služby notářem za účelem vyhotovení přiznání k dědické dani ve vztahu k veškerým hrubým aktivům v pozůstalosti.
- 43 Je pravda, že takový dědic, jako je BC, může v případě dědictví, jež má přeshraniční důsledky a jež zahrnuje majetek nacházející se jak ve Francii, tak v Belgii, nést větší zátěž než v případě čistě vnitrostátního dědictví z toho důvodu, že musí rovněž zaplatit odměnu notáře usazeného v Belgii za účelem vyhotovení takového přiznání v posledně uvedeném členském státě.

- 44 Za těchto podmínek je třeba připomenout, jak je uvedeno v bodě 32 tohoto rozsudku, že odměna notáře, jehož služeb je povinen využít ve Francii, se vypočítává na základě veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti z toho důvodu, že podle francouzského daňového práva musí být v přiznání k dědické dani vyhotoveném tímto notářem sepsán tento majetek, aby daňová správa mohla vypočítat dědickou daň, a to na základě čl. 10 písm. a) francouzsko-belgické smlouvy.
- 45 Odměna, kterou musí takový dědic, jako je BC, zaplatit notáři usazenému ve Francii, kromě odměny, kterou musí uhradit notáři usazenému v Belgii, musí být podle judikatury připomenuté v bodě 40 tohoto rozsudku považovány za nevýhody ve formě dodatečných nákladů, které vyplývají ze souběžného výkonu daňové pravomoci Francouzské republiky a Belgického království. Jak totiž vyplývá z bodů 41 a 42 tohoto rozsudku, tento výkon není diskriminační a tyto dodatečné náklady ovlivňují stejným způsobem pohyb kapitálu mezi těmito dvěma členskými státy a pohyb kapitálu uvnitř Francouzské republiky.
- 46 Za těchto podmínek nemůže být vnitrostátní právní úprava, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, považována za právní úpravu, která zavádí omezení volného pohybu kapitálu zakázané čl. 63 odst. 1 SFEU.
- 47 Vzhledem k výše uvedenému odůvodnění je třeba na první a druhou otázku odpovědět tak, že čl. 63 odst. 1 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, podle které je odměna notáře za služby, kterých je dědic za určitých okolností povinen využít k vyhotovení přiznání k dědické dani podle vnitrostátního práva, vypočítávána z veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti zahrnujících majetek nacházející se v tomto členském státě a v jiném členském státě, a nikoli pouze z hrubých aktiv, která odpovídají majetku nacházejícímu se v prvním členském státě, aniž je zohledněna odměna zaplacená dědicem jako protiplnění za přiznání k dědické dani vyhotovené notářem v druhém členském státě a vypočtena rovněž z veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti.

K třetí a čtvrté otázce

- 48 Vzhledem k odpovědi na první a druhou otázku není třeba odpovídat na třetí a čtvrtou otázku.

K nákladům řízení

- 49 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 63 odst. 1 SFEU

musí být vykládán v tom smyslu, že

nebrání právní úpravě členského státu, podle které je odměna notáře za služby, kterých je dědic za určitých okolností povinen využít k vyhotovení přiznání k dědické dani podle vnitrostátního práva, vypočítávána z veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti zahrnujících majetek nacházející se v tomto členském státě a v jiném členském státě, a nikoli pouze

z hrubých aktiv, která odpovídají majetku nacházejícímu se v prvním členském státě, aniž je zohledněna odměna zaplacená dědicem jako protiplnění za přiznání k dědické dani vyhotovené notářem v druhém členském státě a vypočtena rovněž z veškerých hrubých aktiv v pozůstalosti.

Podpisy